நமக்கென கிடைத்திருக்கும் வாழ்நாட்களும் இறைவனைப் பற்றிப் பேசிப் பயனடைவதற்காகத் தானே நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது! அவ்வாறு பேசாத நாளெல்லாம் வாழாத நாளல்லவா? பிறவாத நாளல்லவா? இந்தச் சிந்தனைகளை அப்பர்பெருமான் சிதம்பரத்திற்குச் சென்று நடராசப் பெருமானைத் தரிசிக்கும்போது தனது உள்ளத்தில் பெறுகின்றார். சிறந்த அருளாளர் அவர். ஆகவேதான், அத்தகைய உயர்ந்த எண்ணங்கள் அவருடைய மனத்திலே தோன்றுகின்றன.

"அரியானை அந்தணர்தம் சிந்தை யானை
அருமறையின் அகத்தானை அணுவை யார்க்கும்
தெரியாத தத்துவனைத் தேனைப் பாலைத்
திகழ் ஒளியைத் தேவர்கள்தம் கோனை மற்றைக்
கரியானை நான்முகனைக் கனலைக் காற்றைக்
கனைகடலைக் குலவரையைக் கலந்து நின்ற
பெரியானைப் பெரும்பற்றப் புலியூ ரானைப்
பேசாத நாள் எல்லாம் பிறவா நாளே".

இறைவனுடைய திருவடிப் பேற்றினைப் பெறுவதே நமது தலையாய நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். இந்த நோக்கத்தை அடைவதற்காக நமது மனம், வாக்கு, காயம் ஆகியவற்றை முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு செய்து வரும்போது நமது உடலுக்குள் உயிருக்குயிராய் நின்று அறிவிக்கும் இறைவன் நமது உணர்வு நிலைகளுக்கு ஏற்ப அவ்வப்போது நமக்கு நன்நெறியை உணர்த்தி வருவான். அந்த நன்நெறியைக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலம் மேலும் நம்முடைய குறிக்கோள், இறையுணர்வில் நாட்டம் போன்றவை வலுவடைகின்றன. இத்தகைய நிலையை அடைய நீண்ட காலம் ஆகலாம். பல ஜன்மங்கள் மாறலாம். பல பிறப்புகள் எடுக்க நேரிடலாம். ஆயினும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் இறைவனைத் தொழுது, சிந்தனையிலே வைக்கும்போது இறைவன் அச்சிந்தனையில் வெளிப்பட்டு அருளுவான். எனவே, "நான் நின்று தொழுவேன், எனது அழகிய பெருமானைக்கிடந்து தொழுவேன், எழில்மிக்க பரஞ்சோதியாகிய பெருமானைப்பொருத்தமான மலர்கொண்டு என்னைப் போல நீங்களும் தொழுது வழிபடுங்கள். அவ்வாறு செய்யும்போது இயல்பாகவே, இறைவன் உங்களுடைய சிந்தையில் வெளிப்பட்டு அருள்புரிவான்" என்கிறார் திருமூலர்.

"நின்று தொழுவள் கிடந்தெம் பிரான்தன்னை
என்றுந் தொழுவன் எழிற்பரஞ் சோதியைத்
துன்று மலர்தூவித் தொழுமின் தொழுந்தோறுஞ்
சென்று வெளிப்படுந் தேவர் பிரானே". **(திருமந்திரம் - 1500)**

இறைவனை எவ்வாறாயினும் தொழலாமே! உலகத்தில் நமக்கு ஏற்படும் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளப் பலரை அண்டி,

பலவிதமாகப் புகழ்ந்தும், போற்றியும், பணிந்தும் அவர்களிடமிருந்து உலகியலுக்கான பயன்களைப் பெற முயல்கின்றோம். அப்படி நமக்கு உதவுபவர்கள் நம்மிடமிருந்து எதையாவது பிரதிபலனாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டுதான் இருப்பார்கள். ஒன்றைக் கொடுத்து ஒன்றைப் பெற்றுக் கொள்கின்றோம். ஆனால், இறைவனுடைய வழிபாடு அத்தகையதன்று. அவன் நமக்கெல்லாம் தந்தையானவன். அப்பா என்று அழைத்தாலே போதும், நமக்கு அப்பனாகி விடுவான். **''தன்னை அப்பா எனில் அப்பனுமாய் உளன்''** என்பார் திருமூலர். அவன் தெவிட்டாத அமுதம் போன்றவன். ஒப்பற்றவன். நாம் வேண்டுவது யாது என்று நமக்கு அறிவித்து, நாம் வேண்டுவதையும் நமக்கு அருளிச் செய்வான். ஊழிகளுக்கும், காலங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன். ஆனால், நினைப்பதற்கு எளியவன். அவனை நாம் எவ்வழியிலும் தொழலாம். அவ்வாறு தொழும்போது அவனுடைய அருளையும் பெறலாம்.

''அப்பனை நந்தியை ஆரா அமுதினை
ஒப்பிலி வள்ளலை ஊழி முதல்வனை
எப்பரி சாயினும் ஏத்துமின் ஏத்தினால்
அப்பரி சீசன் அருள்பெற லாமே''. **(திருமந்திரம் - 36)**

இறைவன், மனிதர்கள் தன்னை அனுபவித்து இன்புறும் பொருட்டு மூவகைத் திருமேனிகளைக் கொள்கின்றான். அவை உருவம், அருஉருவம், அருவம் எனப்படும். நாம் கண்டு மகிழக்கூடியது இனிது விளங்கும் உருவத் திருமேனியேயாகும். உருவத் திருமேனியை வாழ்த்தலும், வணங்கலும், தொழலும் புறவழிபாடுகளாகும். உருவத் திருமேனியை வழிபடுவதன் மூலமாகவே இறைவனையே வழிபடுகின்றோம். வழிபாட்டு நேரத்தில் எங்கும், எதிலும் நிறைந்துள்ள பரம்பொருளை உருவத் திருமேனியில், நம்முடைய இன்பத்திற்காக, சிறிது நேரமாவது தங்கியிருக்க வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கின்றோம். அவ்வாறு வேண்டிக் கொண்டு உருவத் திருமேனியில் வீற்றிருக்கும் இறைவனைப் பல வழிகளிலே போற்றி வணங்குகின்றோம். அத்தகைய வழிபாட்டினைச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் எனப் பெரியவர்கள் முறைப்படுத்தியுள்ளார்கள். இந்த நெறிகளுக்குள் நாம் ஆழமாகப் போக வேண்டியதில்லை. முதலிலே, இறைவனுடைய திருமேனி எந்தத் திருக்கோவிலில் வீற்றிருந்தாலும் அந்தக் கோவிலுக்குச் சென்று, இறைவனைப் பாடிப் பணிந்து வணங்க வேண்டும். அவ்வாறு வணங்கு பவர்களுடைய உள்ளத்தையே இறைவன் கோவிலாகக் கொள்வான்.

''நாடு நகரமும் நற்றிருக் கோயிலுந்
தேடித் திரிந்து சிவபெரு மான்என்று
பாடுமின் பாடிப் பணிமின் பணிந்தபின்
கூடிய நெஞ்சத்துக் கோயிலாய்க் கொள்வனே''.

(திருமந்திரம் - 1445)

திருக்கோவிலுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கும்போது முதலாவதாக நமது சித்தமெல்லாம் அவன்பால் நிற்க வேண்டும். உள்ளத்திலே அன்பு நிரம்பி இருக்க வேண்டும். நமது பேச்சிலே இறைவனுடைய பெருமை வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இவ்வாறு வழிபடுவர்களே புண்ணியம் செய்தவர்கள். அவர்களுடைய பூசைக்கு நிதியோ, பொருளோ, விளம்பரமோ தேவையில்லை. அவர்களுக்குத் தேவைப்படுவது பூவும், நீரும்தான். பச்சிலை கிடைத்தாலே போதும். **"யாவர்க்கு மாம்இறை வற்கொரு பச்சிலை"** என்பார் திருமூலர். இவ்வாறு அன்பும், ஆர்வமும் கொண்ட மனத்துடன் இறைவனை வணங்குவார்களுக்கு அவனுடைய அருள் என்றும் தங்கி நிற்கும். இதை அறியாத மக்கள் தங்களுடைய காலத்தை வீணே கழித்து, தம்மை உய்வித்துக் கொள்ளக் கிடைக்கும் வாய்ப்புக்களை நழுவ விடுகின்றனரே என்று திருமூலர் அங்கலாய்க்கின்றார்.

"புண்ணியஞ் செய்வார்க்குப் பூவுண்டு நீருண்டு
அண்ணல் அதுகண் டருள்புரி யாநிற்கும்
எண்ணிலி பாவிகள் எம்மிறை யீசனை
நண்ணறி யாமல் நழுவுகின் றாரே" **(திருமந்திரம் - 1828)**

இறைவனுடன் ஒன்றிப் போனவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார். திருமூலர் பெருமான் எடுத்துக் காட்டிய அத்தனை அடையாளங்களும் அவரிடம் இருந்தன. சிதம்பரத்தில் தில்லைப் பெருமானின் திருக்காட்சியில் அவர் தன்னை முழுமையும் பறிகொடுத்து நின்ற ஓர் ஒப்பற்ற நிலையைச் சேக்கிழார் பெருமான் நெஞ்சுருகும் வகையில் விளக்குகின்றார். சுந்தரருடைய கண்கள் இறைவனைப் பற்றி இருந்தன. மற்ற பொறிகள் வேலை செய்யவில்லை. அவருடைய சிந்தனை இறைவனைச் சார்ந்து இருந்தது. மற்றக் கரணங்கள் சக்தி இழந்து இருந்தன. சத்துவ குணம் மேலோங்கி நின்றது. மற்ற தாமத, இராசதக் குணங்கள் ஒடுக்கி நின்றன. இறைவனை அவர் புறக்கண்கள் கொண்டு மட்டும் பார்க்கவில்லை. அகக்கண்களாலேயே பார்த்தார். அவற்றின் வாயிலாக தில்லைப் பெருமான் அவருடைய உள்ளத்தில் புகுந்தான். அவ்வாறு அவன் புகுந்ததன் காரணமாகச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் சொல்லொணா மகிழ்ச்சியில் திளைத்து நின்றார்.

"ஐந்துபே ரறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே ஆகக் குணம்ஒரு மூன்றும்
திருந்துசாத் துவிகமே ஆக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும்ஆனந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தார்". **(பெரியபுராணம்)**

இத்தகைய வழிபாடு உயர்ந்த யோகமாகும். ஏனென்றால், இது ஒரு தன்னலமற்ற நிலை. தன்னிலை மறந்த ஓர் சாதனை. அன்போடு இறைவனுடன் கலந்திருக்கும் ஓர் உணர்வு. உடலும். உள்ளமும் தூய்மை பெற்று மெய்ப்பொருள் அவற்றுள் பரவி இருக்கக்கூடிய ஒரு அனுபவம். அதுவே சமாதி நிலை. அந்த நிலையையே சன்மார்க்கம் என்று திருமூலர் அழைக்கின்றார்.

''பசுபாச நீக்கிப் பதியுடன் கூட்டிக்
கசியாத நெஞ்சங் கசியக் கசிவித்
தொசியாத வுண்மைச் சொருபோ தயத்துற்
றசைவான தில்லாமை யானசன் மார்க்கமே''.

(திருமந்திரம் - 1486)

திருக்கோவிலுக்குச் சென்று திருவலகிடுதல், மெழுக்கிடுதல், விளக்கிடுதல், நந்தவனம் வைத்துப் பராமரித்தல், மாலை தொடுத்துக் கொடுத்தல், திருப்பாடல்களைப் பண்ணோடும் பாடி போற்றுதல், திருமுறை நாள்தோறும் ஓதுதல், அடியார்களை அன்போடு வணங்கி, உண்ண உணவும், இருக்க இடமும் தந்து வழிபடுதல், இறைவனருள் பெற்ற ஆசிரியர்களுக்குத் தன்னாலான எல்லா உதவியையும் செய்தல் போன்றவை வழிபாட்டு முறைகளாகும். இவற்றிற்கு முன்னோடியாகப் புறத்தூய்மையையும், அகத்தூய்மையையும் கொள்ள வேண்டும். இந்திரிய சுகங்களில் நாட்டத்தைக் குறைத்துத் தனது மனம், வாக்கு, காயம் போன்றவைகள் வழியாகத் தன்னை இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்ய முயல வேண்டும். இறைவழிபாட்டினை உள்ளன்புடன் செய்ய வேண்டும். இறைவனை முறைப்படி அர்ச்சிக்க வேண்டும். இறைவனுடைய நாமத்தைக் குற்றமறச்செபிக்க வேண்டும். வாய்மையுடன் வாழ்வை நடத்திச் செல்ல வேண்டும். இறைவனுக்குச் செய்யப்படும் நைவேத்தியம் அன்பு மிகுந்து இருக்க வேண்டும். வண்டானது எப்போதும் தேனைச் சேகரிப்பதை ஒரே நோக்கமாகக் கொண்டு பல மலர்களை நாடி அலைகின்றது. வெள்ளை அன்னமானது குளத்தில் பல இடங்களுக்குச் சென்று வந்தாலும் தாமரையை விட்டு அகலுவது இல்லை. அதே போல உள்ளன்புடன் இறைவனை வழிபாடு செய்யும் ஒரே மனத்துடன் நறுமலர்களைக் கொய்து அவனுக்கு அளிக்க முற்பட வேண்டும். இது எத்தகைய சிறந்த அறநெறியாகும். ஆனால், மக்கள் இதைச் சாராது பிற வழியில் சென்று கெடுகின்றனரே!

''அறுகாற் பறவை அலர்தேர்ந் துழலும்
மறுகா நரையன்னந் தாமரை நீலங்
குறுகா நறுமலர் கொய்வன கண்டுஞ்
சிறுகால் அறநெறி சேரகி லாரே''. **(திருமந்திரம் - 1497)**

பொய்ம்மையே பேசி, வஞ்சகத்தில் நின்று, மனத்திலே கருப்பு வைத்துப், பிறரை ஏமாற்றுபவர் தூய்மையான இறை வழிபாட்டிற்குத் தகுதி

பெறமாட்டார்கள். **''வஞ்சம் இன்றி வணங்குமின் வைகலும்; வெஞ்சொல் இன்றி விலகுமின் வீடுற''** என்று திருநாவுக்கரசர் கேட்டுக்கொள்கின்றார். வழிபாடு செய்யாவிட்டாலும் பரவாயில்லை, வஞ்சகத்துடன் இறைவனை வணங்க முற்படுவது பயனற்றதாகும். வினைகளைக் கூட்டிக் கொள்ளத்தான் உதவும். முழு நம்பிக்கை இல்லாவிடில் பூசை செய்யத் தேவையில்லை. இந்த வஞ்சக நாடகத்தைப் பற்றி பட்டினத்தார் அழகாகப் பாடுகின்றார்.

''கைஒன்று செய்ய விழிஒன்று நாடக்
கருத்தொன்று எண்ணப்
பொய்ஒன்று வஞ்சக நாஒன்று பேசப்
புலால்கமழும்
மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று
கேட்க விரும்புமியான்
செய்கின்ற பூசைஎவ் வாறுகொள்
வாய்வினை தீர்த்தவனே''.

காரைக்கால் அம்மையார் ஓர் ஒப்பற்ற உணர்வாளர் ஆவார். இறைவன் அவரை **''அம்மையே''** என்று அழைத்து அருளிய பெருமை பெற்றவர். தேவர்களும் மக்களும் இறைவனைப் பலவாறு வழிபடுவதை அம்மையார் பார்க்கின்றார். எல்லோரும் ஒரே நோக்கத்துடன் இறைவனை வழிபடுவதில்லை. சிலர் தங்கள் குறைகள் நீங்க வேண்டுமென்று இறைவனை வழிபடுகின்றனர். வேறுசிலர் இறைவழிபாட்டால் உலகில் தங்களுக்குப் பல வசதிகள் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கின்றனர். மற்றும் சிலர் தங்களுடைய பதவிக்கும், பெயருக்கும், பெருமைக்கும், பிரச்சினைகள் ஏற்படாமல் இருக்க இறைவனை வேண்டுகின்றனர். பக்தர்கள் பலவிதம். தங்கள் எண்ணம் நிறைவேற எவ்வாறாயினும் இறைவனைத் தங்கள் வலைக்குள் கொண்டுவர நினைக்கின்றனர். காரைக்கால் அம்மையார் யோசிக்கின்றார். அவருக்கு மக்களைப் பற்றி மட்டுமல்ல, வானவர்களைப் பற்றியும் நன்கு தெரியும். தேவலோகத்திலும் இதேநிலை தான். பணக்காரர்கள் பயனை வேண்டி ஆடம்பரமாக இறைவனுக்குப் பூசை செய்வதை அவர் பார்த்திருக்க வேண்டும். அதேபோல, தேவலோகத்தில் தேவர்கள் தங்கள் நலனைக் கருதி இறைவனுடைய திருவடிகளை நீண்ட மாலைகளால் அலங்காரம் செய்கின்றனர். ஆயினும், அவர்களுடைய நெஞ்சம் இறைவனுடைய திருவடிகளில் பொருந்தவில்லை. தயங்கித் தயங்கித் தேவர்கள் இறைவனைப் பூசை செய்கிறார்கள். முழுமையான ஈடுபாடு அங்கு இல்லை. பூசையின் நோக்கம் சுயநலமே. ஆனாலும் காரைக்கால் அம்மையாருக்கு ஐயம் ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு தேவர்கள் பெரிய மலர் மாலைகளைப் புனைந்து உன்னை வழிபடுகின்றனரே. நான் அவ்வாறு செய்யவில்லை எனது மனத்தை மட்டும் உன்னிடம் வைத்திருக்கின்றேன். எனக்கு நீ என்ன செய்யப் போகின்றாயோ என்பது போலப் பேசுகின்றார். அம்மையாருக்கு

இத்தகைய ஏக்கம் ஏற்படத் தேவையில்லை. கட்டாயம் இறைவன் அம்மையாருக்கு அருள்புரிவான். எத்தகைய வழிபாடாயினும் அதற்கு அன்பாகிய அடிக்கல் வேண்டுமென்பதே அம்மையாருடைய பாட்டின் பொருளாகும். அந்தப் பாட்டைக் கேளுங்கள்:

''நினைந்திருந்த வானவர்கள் நீள்மலரால் பாதம்
புனைந்தும் அடிபொருந்த மாட்டார்-நினைந்திருந்து
மின்செய்வார் செஞ்சடையாய், வேதியனே, என்கின்றேற்கு
என்செய்வான் கொல்லோ இனி?''

(அற்புதத் திருவந்தாதி 15)

அன்போடு உருகி இறைவனை வழிபடுதல் தொண்டுநெறி எனவும் அழைக்கப்படும். அதைத் தாச மார்க்கம் என்று கூறுவார்கள். தாச மார்க்கமாவது அடிமை நெறியாகும். இறைவன் விரும்பும் எளிய காரியங்களை மனநிறைவுடனும், ஈடுபாடுடனும் செய்வது தொண்டு நெறியாகும். திருக்கோவில்களில் விளக்கேற்றல், பூக்கொய்தல், அன்போடு மெழுகுதல், திருக்கோவில்களில் உள்ள இடங்களில் அசுத்தங்களைப் போக்கல், இறைவனை வாயார வாழ்த்துதல், கோவிலின் பூசை நேரங்களில் மணியைப் பற்றி அடித்தல், திருமஞ்சனம் போன்ற தொழில் செய்தல் போன்றவை தொண்டு நெறியாகும். இவற்றை முழுமனதுடன் செய்து வாழ்பவர்கள் இறைவன் அருள் பெறுவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

''எளியனல் தீப மிடல்மலர் கொய்தல்
அளிதின் மெழுக லதுதூ ர்த்தல் வாழ்த்தல்
பளிமணி பற்றல் பன்மஞ் சனமாதி
தளிதொழில் செய்வது தான்தாச மார்க்கமே''.

(திருமந்திரம் - 1502)

இறைவழிபாட்டில் பாடலுக்கு முக்கியமான இடமுண்டு. இறைவனுக்கு வேள்வி செய்யலாம். நிவேதனம் அளிக்கலாம். இறைவன் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்வான். ஆனால், நம்மில் பலருக்கு வேள்விகளையும், யாகங்களையும் நடத்தவோ பலவிதமான நிவேதனங்களை அளிக்கவோ வசதி இல்லாமல் போகலாம். அந்த நேரத்தில் நமக்குள் இறைவனைத் துதித்துப்பாடிக்கொண்டிருந்தாலே போதும். அது அவனை மகிழச் செய்யும். அதுவே அவனுக்குச் சிறந்த உணவுமாகும். அன்புடன் தன்னைப் பாடுபவர்களுக்கு இறைவன் எப்போதும் அருள் புரிவான். ஆகவே, திருமுறைகளைப் படித்து மனப்பாடம் செய்து அவற்றைப் பாடிக்கொண்டிருப்பதன் மூலமாகவே இறைவன் வேண்டும் வழிபாட்டினைச் செய்யலாம். இவ்வாறு செய்து இறைவனுடைய திருவடிப் பேற்றினைப் பெற்றவர் ஆனாய நாயனார் ஆவார். அவர் தனது குலத்தொழிலாகிய பசுக் காத்தலைச் செய்யும் பொழுது தனது சூழலில் சிவபெருமானைப் பற்றி அன்பு பொருந்திய இசையை வாசித்து மகிழ்வார். விலங்குகளும் அவருடைய

இசையில் மெய்மறந்தன. அவருடைய இசையில் இனிமைக்கு இறைவன் விலக்கல்லன். இறைவனை **"இசை விரும்பும் கூத்தனார்"** எனச் சேக்கிழார் அழைக்கின்றார். ஆனாய நாயனாருக்கு இறைவன் எதிர்நின்று காட்சி அளிக்கின்றான். குழலோசை கேட்டு மகிழ்ந்து, நாயனாருடைய மெய்மறந்த நிலையைக் கண்டு பாராட்டும் வகையில் அந்த நிலையிலேயே தன்னிடம் வந்து நாயனார் அணைந்து நிற்க வேண்டும் என்கின்ற கருத்துடன் **"இந்நின்ற நிலையேநம் பாலணைவாய்"** என்று அருள்புரிவார். இந்த வகையிலேயே திருமந்திரம் இறைவனை மகிழச் செய்யும் பாடல்கள் அவனுக்குத் தொண்டர்கள் அளிக்கும் பால் நிவேதனம் ஆகும் என்று வலியுறுத்துகின்றது.

"வேட்டவி யுண்ணும் விரிசடை நந்திக்குக்
காட்டவும் நாமிலம் காலையும் மாலையும்
ஊட்டு அவியாவன உள்ளங் குளிர்விக்கும்
பாட்டவி காட்டுதும் பால் அவியாமே". **(திருமந்திரம் - 1824)**

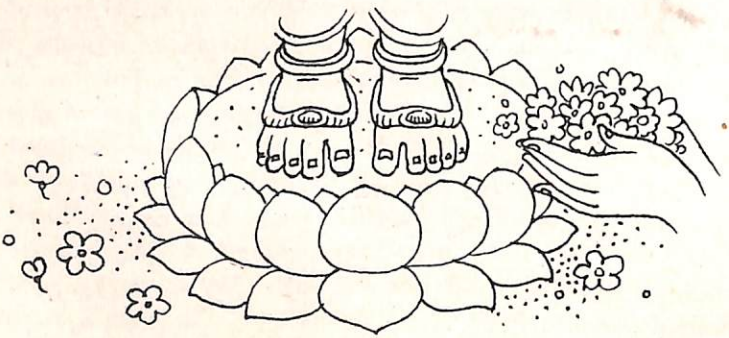
நாயன்மார்கள் இறைவழிபாட்டினை உள்ளும் புறமும் அன்போடு உருகிச் செய்து இறைப் பேற்றினைப் பெற்றவர்கள். அவர்களுடைய வரலாறு இறைவழிபாட்டிற்குச் சான்றாக, எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது. இறைவழிபாட்டினை உயிரைவிட அருமையாகப் போற்றியவர்கள் அவர்கள். கருவூர் நகரத்தில் வாழ்ந்த எறிபத்த நாயனார் ஒரு ஒப்பற்ற சிவனடியார் ஆவார். ஒரு நாள் அவ்வூரில் வாழ்ந்த சிவகாமி ஆண்டார் என்னும் பெரியவர் தான் மிக்க அன்புடன் விதிப்படி பூக்களைப் பறித்து, கட்டிய மாலையை இறைவனுக்குச் சாத்துவதற்காக எடுத்துக்கொண்டு போனபோது, அவ்வழியே வந்த பட்டத்து யானை அந்த மாலையைப் பிடுங்கி கீழே சிந்த, சிவகாமி ஆண்டார் மிகுந்த வருத்தம் கொண்டவராக இருந்த நிலையில், வெகுண்ட எறிபத்த நாயனார் அந்தப் பட்டத்து யானையையும், பாகர்களையும் கொன்று விடுகின்றார். இந்த வரலாற்றைக் கூற வரும் சேக்கிழார் பெருமான் மூன்று பாடல்களில் சிவகாமி ஆண்டாரின் தூய வழிபாட்டு முறையினை அழகாக விளக்குகின்றார். அந்தப் பெரியவர் விடியற்காலையில் எழுந்து வெளியில் போய், குளிர்ந்த நீரில் மூழ்கி, வாயையும் கட்டிக்கொண்டு, பூப்பறிப்பாராம். நல்ல மனமுள்ள மலர்களை அவர் கைகளால் தெரிந்துகொண்டு அவற்றைப் பறிப்பார். இறைவனுக்காகப் பூப்பறிக்கும்போது வாயைக் கட்டிக்கொள்வது ஒரு சிறந்த மரபாக இருந்தது. பூக்களைத் தரையிலிருந்து எடுக்கக்கூடாது. செடிகொடிகளிலிருந்து எடுக்க வேண்டும். புதிதாக மலர்ந்திருக்க வேண்டும். அவை வீசும் மணம் முழுமையும் இறைவன் திருமுடியிலே கமழ்வதாக இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு அவரும் பருவமுடைய அரும்புகளைக் கொய்து பூக்கூடையில் வைத்து அப்பூக்கூடையைத் தண்டில் தொங்கவிட்டு, அந்தத் தண்டைத் தாங்கிக் செல்ல வேண்டும். இந்தத் தண்டிலிருந்து தொங்கும் கூடையானது தாங்கிச் செல்வோருடைய இடைக்கு மேலே இருக்க வேண்டும். இத்துணை

செய்கைகளையும் சிறந்த அன்புடன் சிவகாமி ஆண்டார் செய்து வந்தார் என்று சேக்கிழார் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இவையெல்லாம் நாம் இன்றும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய வழிபாட்டு முறைகளாகும்.

முருக நாயனார் என்னும் அடியார் மேற்படி பூசையினை ஒருநாளும் வழுவாது செய்து இறைவன் திருவடியைச் சேர்ந்தார். அவர் செய்த பணி நந்தவனங்களில் பூக்கொய்து, மாலை கட்டி, அன்போடு சார்த்தி, அர்ச்சனையை முறைப்படி செய்து வந்ததுதான். அவருடைய வழிபாட்டை **''ஆளான மெய்ம்மைத் தவத்தால்''** என்று சேக்கிழார் பெருமான் புகழ்கின்றார். அத்தகைய பெரியார் திருஞானசம்பந்தருக்கு நண்பராகும். பெருமையையும் பெற்றவர். திருஞானசம்பந்தருடைய திருமண நாளில் அவருடன் சிவபெருமானது திருவடியைச் சாரும் பேற்றினையும் அடைந்தார்.

இறைவழிபாடு உள்ளத்தில் தோன்றும் அன்பின் வெளிக்காட்டாக இருக்கும்போது உள்ளத்தை உய்விக்கின்றது. இறைவனடியை நெருங்கச் செய்கின்றது. திருமூலர் இதை உணர்ந்துகொண்டவர். ''நான் எப்பொழுதும் இறைவனுடைய திருவடியை எனது தலையில் சூடிக்கொள்வேன், மனதில் வைத்து போற்றி வணங்குவேன், இறைவா என்று உள்ளம் உருகப் பாடுவேன், பல சிறந்த மணமுள்ள மலர் கொண்டு பூசை செய்து, இறைவனுக்கு அழகு செய்து, அந்த அழகிலே நிலைத்து நிற்பேன். அன்பெனும் உணர்வினால் உந்தப்பட்டு, இறைவனைப் போற்றி வணங்கி ஆடுவேன். அவனன்றி வேறொன்றுமில்லை என்று என் மனதை அவனிடம் பறிகொடுப்பேன். இன்று நான் செய்வதும், நாளை செய்யப் போவதும் இவை மட்டும்தான்'' என்று கூறுகின்றார்.

''குடுவன் நெஞ்சிடை வைப்பன் பிரான் என்று
பாடுவன் பன்மலர் தூவிப் பணிந்துநின்
றாடுவன் ஆடி அமரர்பி ரான்என்று
நாடுவன் நானின் றறிவது தானே''. (திருமந்திரம் - 50)

13. "குருவே சிவம்"

தண்ணீரில் ஒரு கல்லைப் போட்டால் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் ஓயாத அலைகளை அது உண்டாக்குவதைப் பார்க்கலாம். முதலில் சிறிய அலைகள், பின்னர் பெரிய அலைக்கூட்டம், மேலும் காற்றினால் உந்தப்பட்டுத் தண்ணீர் பரப்பு முழுவதையும் நிரப்பி விடுகின்றது. இதேபோல இவ்வுலகில் பிறந்த ஒவ்வொரு உயிரும் எண்ணுகிற எண்ணங்கள் எல்லாம், செய்கின்ற செயல்கள் எல்லாம் வினைகளை உருவாக்கி விடுகின்றன. அந்த வினைக்கடலிலே சிக்கி மலைப்புண்டு, துவண்டு பல பிறப்புகளை எடுத்து உயிரானது பல அனுபவங்களில் மூழ்கி இளைத்து நிற்கின்றது.

பாண்டிய மன்னனிடம் மாணிக்கவாசகர் முதன்மந்திரியாகப் பெரும் புகழுடன் பணியாற்றி வந்தபோதும் தனக்குக் கிடைத்திருந்த பெரும் பேற்றினை இறைவனுடைய ஆணையாகத் தலைமேல் கொண்டு, உலக இன்பங்கள் யாவும் அழியும் தன்மை உடையவை என்று உணர்ந்தவராக, எல்லாவற்றிற்கும் மேலான பேரறிவையும், பேரின்பத்தையும் தனது உள்ளத்தின் ஆழத்திலே நாடியவராக உல்கப் பொருள்கள் மீது எல்லாப் பற்றினையும் நீக்கி, இறைவனைக் காண் வேண்டும் என்கிற ஒரே கருத்துடன் தனது பொறுப்புகளை நிறைவேற்றி வந்தார். அரசன் கட்டளைப்படி திருப்பெருந்துறைக்குச் சென்று குதிரைகளை வாங்கப்பயணத்தை மேற்கொண்டார். திருப்பெருந்துறையை அடைந்தார். அந்தத் தலத்தை அடைந்தபொழுது அவருடைய மனதிலே ஒரு பெரிய சுமை குறைந்ததுபோன்ற இன்ப உணர்வு ஏற்பட்டது. அருகிலே குருந்த மரம் ஒன்றைக் கண்டார். அதனடியில் சிவாகாமத்தை ஓதும் மாணாக்கர்கள் பலர் அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களுக்கு நடுவே சிவபெருமானைப் போன்ற திவ்விய ஒளி வடிவம் பெற்ற மாமுனிவர் ஒருவர் வீற்றிருந்தார். அவருடைய திருமேனி மாசற்ற சோதியாக மலர்ந்த மலர்ச்சுடராய் விளங்கியது. அவர் திருக்கையிலே சிவஞானபோதம் என்ற மெய்ந்நூல் காணப்பட்டது. அவரைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே மாணிக்கவாசகர் அதிதீவிர பக்குவமடைந்த காரணத்தில் இறைவனே குரு வடிவமாகி இந்தத் திருமேனி தாங்கிக்கொண்டு வந்தார் என்று உணர்ந்து கொண்டார். அவருடைய கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பொங்கிற்று. முனிவருடைய திருவடிகளிலே வீழ்ந்தார். தன்னை ஆட்கொள்ளவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார் தனது உடல்,

பொருள், ஆவி மூன்றையும் அவருக்கே அர்ப்பணித்தார். அவற்றையெல்லாம் புன்முறுவலுடன் ஏற்றுக்கொண்ட மாமுனிவர் மாணிக்கவாசகருக்கு பதி, பசு, பாசம் என்பன பற்றியும், சரியை, கிரியை யோகம் ஆகியவற்றையும் விளக்கிச் சொன்னார். உள்ளக்கண்ணாகிய தனது திருநோக்கினால் மாமுனிவர் மாணிக்கவாசகருடைய மல இருளைச் சிதைக்கும் வகையில் சட்சுஷ தீட்சை செய்தார். அவருடைய தலையின் மீது தமது திருக்கரத்தை வைத்து ஸ்பரிச தீட்சை செய்தார். பின்னர் அவருக்கு திருவைந்தெழுத்தைப் பற்றிய உபதேசம் செய்தார். அந்தக் கணமே மாணிக்கவாசகர் மலம் நீங்கி, பாசம் நீங்கி, பசு கரணங்கள் கெட்டு, முன்னம் அறிவினை இழந்து, தன்னுடைய கரணங்களெல்லாம் சிவமயமாகத்தனது உள்ளத்தைச் சார்ந்திருந்த எல்லா மாயையையும் உதறித் தள்ளி சீவன் முத்தரானார். மாணிக்கவாசகருடைய கண்களிலே ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகிற்று. உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்செறிந்தது. அவருடைய முன்னை வினைகள் ஒழிந்தன. பின்னம் வினையைப்பிடித்துப் பிசையும் தகுதியைப் பெற்றார். இறைவன் குருந்த மரத்தடியில் குரு உருவமாக வந்து எளியனான தன்னை ஏற்றுக்கொண்ட அருமையைப் பற்றி எண்ணி எண்ணி வியந்தார்.

''.....வல்வினையேன் றன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டிப்
புறந்தோல்போர்த் தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்தவன் பாகிக் கசிந்துள் குருகும்
நலந்தா னிலாத சிறியேற்கு நல்க
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனார் அமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே''.

-- திருவாசகம் சிவபுராணம்

மாணிக்கவாசகருடைய வரலாற்றில் அவர் உபதேசம் பெறும் பகுதி மிகவும் முக்கியமானது. அவர் பல பிறவிகளில் செய்த புண்ணியங்களின் காரணமாகச் சிவனெறியிலும, சிவயோகத்திலும் சிறந்த முன்னேற்றம் அடைந்திருந்ததை அந்தப் பகுதி சுட்டிக் காண்பிக்கின்றது. உலகத்தில் ஏற்படும் இன்பங்கள், துன்பங்கள் ஆகியவற்றை ஒரே கண்ணோடு பார்க்கும் தகுதியை அவர் பெற்றிருந்தார். விருப்புகள், வெறுப்புகள் போன்றவை

அவரை விட்டு அகன்றன. தொன்றுதொட்டு அவருடைய உயிரைத் தழுவி நின்ற ஆணவ மலத்தின் தன்மை குறைந்து, மாயை அகன்ற நிலையில் இறைவனுடைய அருட்சக்தி அவர்மீது பதிந்து அவர் பேரறிவு பெறும் நிலையில் இருந்தார். அவர் அப்பொழுது இருந்த நிலை இருவினை ஒப்பு எனப்படும். அதாவது நல்வினை, தீவினை என்னும் இரண்டு வகை வினைகளும் இரண்டுவிதமான விலங்குகளைப் போலவேதான் என்கிற உணர்வு ஏற்படுகிறது. அப்பொழுது கெட்ட குணங்கள் உயிரைவிட்டு நீங்கி விடுகின்றன. இவையெல்லாம் உயிரின் முயற்சியினால் ஏற்பட்டாலும் அந்த நிலையும் இறைவனுடைய அருட்சக்தியாலேதான் ஏற்படுகிறது. உள்ளத்தில் ஞான விளக்கம் ஏற்படுவதும் இறைவனுடைய அருளாலேதான். ஆனால், அந்த இறைவனுடைய அருள் நமக்கு வந்து சேருவதும் குருவின் மூலமாகத்தான் என்பதையும் உணர வேண்டும். தகுந்த நேரத்தில் சிவபெருமான் குருவாக வந்து குற்றங்கள் யாவற்றையும் நீக்கி ஞானத்தை வழங்க அந்த உயிரானது பற்றற்ற நிலையை அடைகிறது. இதைச் செய்வதும் சிவபெருமானே.

"இருவி னைநேரொப்பில் இன்னருட் சக்தி
குருவென வந்து குணம்பல நீக்கித்
தருமெனு ஞானத்தால் தன்செய லற்றால்
திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ னாமே". (திருமந்திரம் - 1527)

மலபரிபாகம் ஏற்படும்போது, இறைவனுடைய அருட்சக்தி பக்குவமடைந்த உயிரைப் பற்றும்பொழுது அந்த உயிரானது ஞானத்தை உணரும் தகுதி பெறுகிறது. பல பிறவிகளாக நடந்து வரும் இந்த இயக்கத்திற்குக் காரணமாக நிற்பவன் இறைவன். ஒரு பளிங்குக் கல்லிலே மாசு படிந்திருந்தால் தனது ஒளியை அது முழுவதும் வெளிக்காட்டாது. அதேபோல், மலங்கள் கூடியிருக்கும் உயிருக்குள் இருக்கும் உள்ளொளி வெளிப்படாது. ஆயினும் இறைவன் அந்த உயிருக்குயிராய், பாலினில் நெய் போல மறைந்து நின்று, அந்த உயிர் நாளடைவில் பக்குவம் பெறுவதற்காகத் தனது அருளை வழங்கிக் கொண்டே இருப்பான். பின்னர் நமது பக்குவ நிலைக்கேற்ப சிவபெருமான் குருமூர்த்தமாக எழுந்தருளி நமது மலங்களைப் போக்கி அருளுகின்றான். நமது உயிருக்குயிராக நின்ற இறைவன் இப்பொழுது குருவின் உருவத்தில் வந்து நமது ஞானக்கண்ணைத்திறக்கச் செய்கின்றான். இதற்குக் குருவின் உதவி மிகவும் அவசியம். ஒரு நோயாளிக்கு நோய் வரும்பொழுது உணவின் மீது விருப்பம் இல்லை. நோய் அகன்ற பிறகு பசி உண்டாகிறது. ஆனால், உணவு உடனே வந்துவிடாது. உணவை ஒருவர் ஆக்கி அளிக்க வேண்டும். அதன் பின்னரே அவர் அந்த உணவை உண்டு பசியைப்போக்கிக் கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறேதான் நம்முடைய ஞானப்பசியைத் தீர்க்க இறைவன் குரு உருவமாக நம்மிடையே தோன்றவேண்டி உள்ளது.

நமது வீட்டில் உள்ள இளம் குழந்தைக்குக்கல்வி தொடங்கும் பருவம் வருகின்றது. அதாவது கல்வி கற்கும் பருவம் வருகின்றது. ஆனால், அது உடனே கல்வியைப் பயிலும் ஆற்றலைப் பெறுவதில்லை. ஆசிரியர் ஒருவர் கற்பிக்க அந்தச் சிறு குழந்தை கல்வியைப் பெறுகிறது.

ஒரு அரசனுடைய மகன் ஒருவன் குழந்தைப் பருவத்தில் காட்டில் செல்லும்பொழுது வேடர்கள் கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டான். வேடர்களுடன் சேர்ந்து, வாழ்ந்து, வளர்ந்து வந்தவன் அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்களைத்தனதாக்கிக் கொண்டான். அரச குலப் பழக்க வழக்கங்களையும், பண்பாடுகளையும் மறந்தான். இவ்வாறு மயக்கமுற்ற நிலையில் பல ஆண்டுகள் அவன் வேடர்களுடன் வாழ்ந்து வந்தான். அரசனும் பல ஆண்டுகள் தனது மகனைத் தேடி, அவன் வேடர்களுடன் வாழ்வதைப் பற்றிக் கேட்டறிந்து காட்டிற்குப் போய் அரசிளங் குமாரனைச் சந்தித்து ''நீ என் மகன்'' என்று அவனுக்கு அறிவுறுத்தி அவனைத் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றான். அரச குடும்பத்தில் சேர்ந்து, அரசனின் மகன் வேடர்களின் தீய பழக்கங்களை மறந்து அரசனின் பண்பாடுகளை மீண்டும் பெற்றான். அரசனின் மகனுக்குத் தனது உண்மையான நிலையைப் பற்றிய அறிவு பெறுவதற்கு அரசனின் உதவி தேவைப்பட்டது.

அரசிளங் குமாரனைப் போலவே உயிரானது ஐம்புலன்களின் ஆதிக்கத்தில் வளரும்பொழுது அவற்றால் மயங்கி அறியாமையில் மூழ்கி நிற்கின்றது. மும்மலங்கள் உயிரினுடைய உண்மைத் தன்மையை மறைக்கின்றன. சரியான நேரத்தில் உண்மையை அறிவிக்க இறைவனே குருவடிவாய் எழுந்தருளுகிறான். அக்கணமே உயிரானது ஐம்புல வேடர்களைவிட்டு நீங்கி இறைவனோடு வேறற்ற தன்மையில் நிலைபெற்று, இறைவனின் திருவடிகளை அடைகின்றது. ''குருவன்றியே இறை வனைக்கூடவொண்ணாது'' என்கிற கருத்தைச் சிவஞானபோதம் எட்டாம் சூத்திரம் அழகாக விளக்குகின்றது.

''ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தவிட்டு
அன்னியம் இன்மையின் அரன்கழல் செலுமே''.

இறைவனே குருவாக எழுந்தருளி, சித்தத்தைத் தெளிவித்து, சிவமாக்கி ஆட்கொண்ட நிலையினை மாணிக்கவாசகர் பின்வருமாறு விவரிக்கின்றார்:-

''இந்திரிய வயமயங்கி இறப்பதற்கே காரணமாய்
அந்தரமே திரிந்துபோய் அருநரகில் வீழ்வேற்கு
சிந்தைதனைத் தெளிவித்து, சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அந்தமிலா ஆனந்த மணிகொள்தில்லை கண்டேனே''.

(திருவாசகம்)

சிவகுருவாக எழுந்தருளி வருபவர் சிவபிரானே ஆவர். உயிர்களது தளையாகிய பாசத்தைக் குருவானவர் தனது உபதேசத்தால் மாற்றி அருளுவர். மலங்களைப் போக்கி உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்துவர். உயிரை ஐம்புலன்களாகிய வேடர்களிடமிருந்து காப்பாற்றுவர். திருவடி தீட்சையினைச் செய்தருள்வர். அதனால் உயிரானது திருவடிப் பேரின்பம் பெறும். குருவினால் நமக்கு ஏற்படும் இந்தப் பேற்றினை ஞானக்கண்ணால் உணர வேண்டும். அப்படியின்றி ஊனக்கண்ணால் மட்டும் பார்க்கும்பொழுது அந்தக் குருவும் நம் போல ஒருவராகத் தோன்றுவர். மூடர்கள் குருவை நம்மில் ஒருவராகவே எண்ணுவர். ஆனால், மெய்யுணர்வு பெற்ற புண்ணியர் குருவைச்சிவனே என்று அறிந்து அவரது திருவடிகளை வணங்கி நிற்பர்.

"சுத்த சிவன்குரு வாய்வந்து தூய்மைசெய்
தத்தனை நல்கருள் காணா அதிமூடர்
பொய்த்தகு கண்ணால் நமர்என்பர்; புண்ணியர்
அத்தன் இவனென் றடிபணி வாரே". **(திருமந்திரம் - 1578)**

உயிர்களுக்குக் குருவானவன் செய்வதென்ன? அவன் உயிர்களிடையே மெய்ப்பொருளின் மீது அன்பை உண்டாக்குகின்றான். எல்லோராலும் போற்றி வணங்கப்படும் இறைவனுடைய திருவடியைப் பற்றிக் கொள்ளும் சாதனங்களைக் கற்பிக்கின்றான். அவனுடைய மொழியே வாய்மை. தூய்மை நிறைந்ததும்கூட. குற்றம் அற்றதாக இருக்கும். குருவின் சொல்லைக் கேட்டாலே சந்தேகங்கள் தீர்ந்துவிடும். சத்து, அசத்து, சதசத்து ஆகிய மூன்று பொருள்களின் இயல்பையும் நன்கு உணர்ந்தவன். சீடர்களுக்குச் சந்தேகமின்றி உணர்த்தும் ஆற்றலைப் பெற்றவன். அத்தகைய செயலைச் செய்யும் ஒரு சிவத்தன்மை பெற்றிருப்பதால் அவரையே சிவமென்றும் அழைப்பது பொருந்தும்.

"பத்தி பணித்து பரவும் அடிநல்கிச்
சுத்த உரையால் துரிசறச் சோதித்துச்
சத்தும் அசத்தும் சதசத்தும் காட்டலால்
சித்தம் இறையே சிவகுரு வாமே". **(திருமந்திரம் - 1573)**

மேலும், குரு சீடனுக்கு ஆணவம், கன்மம்,மாயை ஆகியவற்றின் உண்மையான இயல்புகளைச் சுட்டிக் காட்டுவார். அவற்றிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ளும் வழிகளையும் சொல்லிக் கொடுப்பார். உடலானது உயிரன்று என்னும் உண்மையை விளக்கி, உடல் மீது நமக்குள்ள ஆசையை மாற்றுவார். நமது அறியாமையைக் குறைத்து, பொய்ம்மையைக் காண்பித்து, நம்முடைய உள்ளத்திலே உண்மைக்கு வித்திடுவார். இத்தனையும் நமக்காகச் செய்யும் ஞானாசிரியன் உண்மையில் மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்துகொண்டிருப்பான். ஆனால், அவனை நமக்கு அருள்புரிந்து நிற்கும் சிவமாகவே நாம் உள்ளத்தில் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

''பாசத்தைக் காட்டியே கட்டுப் பறித்திட்டு
நேசத்த காயம் விடுவித்து நேர்நேரே
கூசற்ற முத்தியிற் கட்டலால் நாட்டகத்
தாசற்ற சற்குரு அப்பர மாமே'' (திருமந்திரம் - 1574)

சிவகுரு சீடனுக்குச் சிவஞானத்தைப் போதிப்பது மட்டுமன்று. குருவின் அருளால் சீடனுக்குப்பிற பயன்கள் பலவும் கிடைக்கின்றன. இறை அன்பு அவனுடைய உள்ளத்திலே பொங்கி எழுகின்றது. பலவகை மந்திரங்களை ஓதுவதற்குரிய வல்லமையைச் சாதகன் பெறுகின்றான். அதோடுகூட மந்திரங்களின் சக்தியால் பல்வேறு சித்திகளும் கைகூடுகின்றன. சாதகனுக்கு மேற்படி சித்திகள் முக்கியமன்று. சித்திகள் அவனுடைய ஆன்மீகப் பலத்தைச் சுட்டிக் காட்டும். அதே நேரத்தில் சாதகன் இறைவனுடைய திருவடியைப்பெறுவதே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருப்பதால் அவன் சித்திகளில் நேரம் செலுத்தாது மனத்தை அடக்கி, ஐம்புலன்களை வென்று மேலும் செல்ல வேண்டும். குரு உபதேசத்தால் சீடன் யோகத்தில் நின்று உறுதிப்பாட்டுடன் மாயையை அகற்ற இயலும். இவ்வழியாக அருட்சக்தியாக நின்று அருளுகின்ற சிவஞானமும் சீடனுக்குக் கிடைக்கும். அந்த ஞானமே சிவம் என்று ஆன்மா உணரும்பொழுது கிடைக்கும் முத்தியும் குருவாக நின்ற இறைவனுடைய அருள் என்று எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

''சித்திகள் எட்டொடும் திண்சிவ மாக்கிய
சுத்தியும் எண்சத்தித் தூய்மையும் யோகத்துச்
சத்தியும் மந்திர சாதக போதமும்
பத்தியும் நாதன் அருளிற் பயிலுமே''. (திருமந்திரம் - 1575)

குருவாய் நின்று அருள்புரியும் சிவபெருமான் சீடனிடம் மிகுந்த அன்பு கொள்கின்றான். உலகிலுள்ள எல்லாவற்றையும் பதி, பசு, பாசம் ஆகிய மூன்று பொருள்களில் அடக்கி அவற்றின் உண்மையை உணர வைக்கின்றான். அந்த உணர்வு உள்ளத்திலே பாயும்பொழுது பாசத்தை நீக்க உயிர் முற்படுகின்றது. இதற்குக் காரணகர்த்தாவும் இறைவனேயாகும்.

இதனால் மெய்ப்பொருள் இன்னது என்று விளங்குகின்றது. இதுவரை மெய்ப்பொருளை உணரவிடாது உயிரை மாயையில் அடக்கி வைத்திருக்கும் பொய்ப்பொருள்களின் தன்மை நீங்குகின்றது. மெய்ப்பொருள் நிலைபெற்று நிற்கின்றது. பேரறிவான சிவம் உயிருக்குயிராய் இருந்து, அருளினைப் புரிந்து, பலவிதமான மயக்கங்களையும் நீக்கும் ஆற்றலும் குருவினால் சீடனுக்கு உணர்த்தப்படுகின்றது. குரு அருளின்றி இவற்றையெல்லாம் ஒருவராலும் அறிய இயலாது. **''நானார் என் உள்ளம் ஆர் ஞானங்கள் ஆர் என்னை யார் அறிவார்; வானோர்பிரான் என்னை ஆண்டிலனேல்''** என்பார் மாணிக்கவாசகர்.

"உண்மையிற் பொய்ம்மை ஒழித்தலும் உண்மைப்பார்
திண்மையும் ஒண்மைச் சிவமாய அவ்வரன்
வண்மையும் எட்டெட்டுச் சித்தி மயக்கமும்
அண்ணல் அருளன்றி யாரறி வாரே". (திருமந்திரம் - 1579)

குருவின் ஆசியுடன் சீடன் மேலும் பெறுவது ஞானம் எனப்படும் பேறும் முக்தியாகிய பயனும், மெய்ப்பொருளை என்றும் உணர்வில் கொண்ட அருளின் நிலையும், மாயையின் தன்மை நீக்கமும், வேதத்தில் கண்டுள்ள உண்மைப் பொருளின் விளக்கமும், இறைவன் மீது அன்பும், அந்த அன்பினால் இறைவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய சரியை, கிரியை நியதிகளும், ஞான உணர்வும், அதனால் தோன்றும் வைராக்கியமாகிய இருவினை ஒப்பும் ஆகும்.

குருவினுடைய திருக்கரங்கள் சீடனின் தலையில் பட்டாலே போதும் சீடன் சிவமயமான உணர்வைப் பெறுகின்றான். தனது உண்மையான நிலையை அறிகின்றான். ஞானம் பெறுகின்றான். பாசங்களின் வேகத்தைக்கெடுத்து ஆளுகின்றான். உடலும், உடலால் கிடைக்கும் அனுபவங்களும் தாண்டப்பட்டு சீடன் சிவனேயத் தன்மை பெறுகின்றான்.

குருவின் அருளால் சீடனின் வினைகள் நீங்குகின்றன. ஏற்கனவே செய்யப்பட்ட வினைகளால் வரும் தீமையும் சீடனை அணுகுவதில்லை. ஏன் எமனும் அவன் தூதரும் சீடனை அணுகாமல் இருக்கவும் குருவானவன் அருளவல்லவன். ஆதலின் சீடனுடைய பிறவித் துயரையும் போக்கவல்லவன்.

"தவிரவைத்தான் வினை தன்னடி யார்கோள்
தவிரவைத்தான் சிரத்தோடு தன் பாதந்
தவிரவைத்தான் நமன் தூ துவர் கூட்டந்
தவிரவைத்தான் பிறவித் துயர் தானே". (திருமந்திரம் - 2050)

குருவின் அருள் இறைவன் அருளுக்குச் சமானமானது, ஆற்றலைக் கொண்டது. குருவின் திருக்கரங்கள் பட்ட சீடன் மும்மலங்களும் நீங்கிச் சிவகதி பெறுவான். அது எப்படியென்றால், பழைய காலத்தில் யோகிகள் இரும்பையும் மற்ற உலோகங்களையும் பொன்னாக்கும் இரசவாத முறையை அறிந்திருந்தனர். இரும்பில் மருந்து பட்ட இடமெல்லாம் பொன்னாகுமாம்! அதேபோல குருவின் திருவடி பட்ட சீடன் மலம் நீங்கி உயர்ந்த தன்மையைப் பெறுவான். இரும்பு பொன்னான பிறகு மீண்டும் இரும்பாகாது. அதேபோல் பக்குவம் வந்தபின் குரு அருள் பெற்ற சீடன் மீண்டும் பிறவிக் கடலை வந்து சேரமாட்டான்.

"கறுத்த இரும்பே கனம தானான்
மறித்திரும் பாகா வகையது போலக்
குறித்த அப்போதே குருவருள் பெற்றான்
மறித்துப் பிறவியில் வந்தணு கானே" (திருமந்திரம் - 2051)